

Tuổi CON HEO với Năm CON CỘP

• ĐÀO TRỌNG CƯƠNG

Vì là tuổi con Heo (Hợi) cho nên mỗi lần năm con Cọp (Dần) tới là tôi không khỏi thắc mắc.

Thật vậy, chỉ vì không đủ kiên-tâm cần cho sự tìm hiểu Khoa học Tử Vi, cho nên câu nói nào nghe quen tai rút trong sách dạy thường bị tôi hiểu lầm, thí dụ câu “dần thân tị hợi tứ hành xung” với nghĩa bốn con giáp Cọp Khỉ Rắn Heo này xung khắc lẫn nhau, mà nghĩa đúng theo một lão hữu có khá uy tín về Khoa học Tử Vi mới cho biết gần đây thôi, là ngược hẳn lại: Hợi rất hợp với Dần.

Hiểu nhầm như vậy trong gần một đời người là vì thấy sự xung khắc giữa Heo với Cọp là dĩ nhiên: Cọp chỉ khoái tìm Heo để ăn, không những vì thịt thơm mềm, mà còn là loại mồi ngoan ngoãn, chứ đâu có như con Trâu (tuổi Sửu), con Ngựa (tuổi Ngọ), con Dê (tuổi Mùi), hoặc con Chó (tuổi Tuất) mỗi khi cộc trán với Cọp đều cố gắng chống cự bằng cặp sừng nhọn, hoặc theo thuyết “tẩu vi thương, sách” để may ra thoát thân. Thêm nữa, cũng là giống giệt trừ nhau như Mèo với Chuột mà hai con giáp này còn có khi có Tình có Nghĩa với

nhau, chứ có đâu như Cọp với Heo kiếp này qua kiếp khác? Câu hát dân gian sau đây nói rõ:

*Con mèo mày trèo cây cau
Hỏi thăm chú chuột đi đâu vắng nhà.
Chú Chuột đi chợ đường xa,
Mua mắm mua muối giỗ cha chú
Mèo.*

Ngoài ra, Tình Nghĩa còn thể hiện qua bức tranh Tết vẽ chú Mèo uy nghi trong cổ ghế kiệu do bốn chú Chuột khiêng, lũ Chuột trước sau đi hộ vệ, gươm đao cờ quạt linh đình, lọng che rợp đất.

Tuy nhiên, mặc dù uy tín nói trên của ông bạn già, tôi không nhầm mắt để tin; và muốn tìm hiểu sự thật, tôi thấy không gì kiến hiệu bằng xem ngay trong cuộc đời đã khá dài của tôi, cái năm Dần đó hợp với tuổi Hợi của tôi đã được như thế nào? Kết quả sự đối chiếu Hợi-Dần đã như sau:

1/ Năm Giáp Dần (1914) là năm tôi lên 4 (sinh năm 1911-Tân Hợi) đã trèo qua tấm ván-giặt bị ngã lăn long lóc xuống nhà dưới, như theo thần mẫu kể lại là nhờ “mụ đỡ” nên thoát chết, nay chỉ còn lại một chút xương u lên nơi cánh tay trái do xương tự nối lại không được đẹp, và khi trái gió dở giờ thường vai bên trái bị nhức nhói mà thôi.

2/ Năm Bính Dần (1926) là năm cụ Phan Chu Trinh mất, hôm sau là 25 tháng 3-1926 học sinh Hà nội làm reo đẻ tang, một hành động chính trị mà Chánh Phủ Bảo Hộ Pháp không bao giờ tha thứ. Là học sinh nội trú trường Bưởi, tôi theo một bạn rời bỏ khuôn viên nội trú để ra phố tham dự biểu tình thì bị anh tôi (học ban Tú Tài, hơn tôi 7 tuổi) thompson giữ lại. Đó là cái may to lớn, nếu không thì đã bị ghi tên vào sổ đen, ai như vậy đều có cuộc đời không sao ngóc cổ lên được.

3/ Năm Mậu Dần (1838) là năm tôi được bổ vào Chính ngạch ngành Kiến Trúc Sư Đông Dương (Architecte indochinois) cùng với mấy đàn anh tốt nghiệp trước tôi ba bốn năm mà vì nạn kinh tế khủng hoảng toàn quốc, việc bổ vào Chính ngạch đã đều bị tạm ngưng - Trong thời đó, ai được vào

Chính ngạch là có một cuộc đời đúng với sự ước mong. (Nghị định bổ dụng này được công bố trong Công báo Đông Dương J.O. số 29, ngày 09 tháng 11-1938).

4/ Năm Canh Dần (1950) là năm được nhận làm Kiến Trúc Sư giám định bồi thường chiến tranh 1939-1945. Ai có quyền này đều cho là có một thời kỳ sáng giá nhất trong đời tư vụ của mình, vì riêng cho cả Bắc Việt mà chỉ có hai người, trong khi hơn một chục Kiến Trúc Sư khác bị từ chối vì là công chức. Nhờ đó mà vào bốn năm sau, phải bỏ lại tất cả để vào Nam (1954) tôi còn đủ vốn để làm lại cuộc đời.

5/ Năm Nhâm Dần (1962) là năm số mạng đã run rủi cho tôi gặp duyên. Khởi đầu làm được một việc có tầm vóc rất quan trọng mà vì thuộc về Tâm linh nên kiêng nói ra tại đây. Chỉ có thể nói được rằng việc làm đó liên tục trong bốn năm sau đã tạo cho tôi thêm được một nụ cười đúng với câu tục ngữ Á Rập mà thi sĩ Bằng Văn T.V.B. đã dịch ra theo lời thơ sau đây:

*Lọt lòng ta khóc chào đời,
Một mình ta khóc, nhiều người cười vui.
Sống làm sao lúc tay suối,
Mọi người đều khóc, ngậm cười riêng ta.*

6/ Năm Giáp Dần (1974) là năm đứng vào hàng may mắn nhất trong đời tôi, vì lẽ nhờ đó mà cả gia đình có được một cuộc sống sóm sùm tại nơi hải ngoại này. Thật vậy, cuối năm đó vợ chồng tôi tìm được cách hợp pháp để chính quyền cho phép cả hai người cùng xuất ngoại được sang Canada. Tới gần ngày trở về theo vé máy bay đã ghi sẵn thì tình hình quân sự và chính trị tại quê nhà trở nên quá đen tối, bèn quyết định ở lại, vì đó mà các con tôi được an tâm mọi bề hầu sớm tìm được cách vượt biên, để tất cả đều có mặt tại đây ngày 15 tháng 5-1975.

7/ Năm Bính Dần (1986). Tuy năm này không mang tới cái may lớn nào nhưng đã cho chúng tôi hưởng nhiều thú vui vượt trên các thú vui trong các dịp du lịch đã qua. Đó là cuộc đi thăm Đài Loan và Trung Quốc trong gần 3 tuần lễ. Bài tường thuật đã được đăng trong Lá Thư số 36, Xuân năm Đinh Mão 1987 của chúng ta.

Lập xong bảng đối chiếu trên, chính tôi cũng thấy ngay sự kỳ lạ quá bất ngờ, là làm sao mà trong cuộc đời đã được bảy lần cộc trán với năm Dần, mà trong sáu lần liên tiếp đều gặp những cái may quá ư là tốt, có tính cách quyết định lý tưởng cho cuộc đời của những ai không có cao vọng viễn vông mong có được.

Quý ái hữu tất nhiên cũng nhận thấy rằng tất cả đều là truyện có thật, có bằng chứng rõ ràng, mà riêng cho hai cái may trong hai năm 1950 và 1974 thì đã được viết ra đăng trong hai Lá Thư của chúng ta số 67 và 68 mới đây, trong lúc chưa bao giờ thoáng có trong đầu ý nghĩ tìm sự liên hệ nào giữa hai con giáp Hợi và Dần cả!

Với bài viết này, tôi hy vọng rằng ái-hữu nào cũng có tuổi Hợi hết nỗi thắc-mắc lo-âu mỗi khi gặp lại năm Dần.

Một lần nữa, trong bài viết này, tôi lại dùng chữ “MAY” trong khi đã có dịp nhắc lại câu nói của Bà Alexandra David Neel là chữ đó không có trong sách Phật. Và dẫu tôi đã viết hai bài “Con người có số mạng” và “Những cái cái may kỳ lạ” mà quý ái-hữu đã đọc qua. Và nay với bài viết này, tránh sao khỏi được cho tôi là người có số tốt?

Tôi có số tốt! thì phải luận về định-luật Nhân Quả và Luân Hồi của đức Phật.

Với tôi, tự xét tới nửa cuộc đời, nếu đã gieo được chút NHÂN nào, thì thấy cũng chưa thấm vào đâu để đáng được hưởng những QUÁ tuyệt hảo cho tới ngày nay. Hắn là phải do Tổ Tiên để lại hay mang tới cho. Nếu không, thì tôi phải là hậu kiếp của một tiền kiếp đã có được nhiều quả chưa hưởng hết dành lại cho kiếp sau là tôi bây giờ?

Gặp lại lão-hữu ghi trên có đọc bản thảo bài viết này, vốn thích bông đùa, có nói thật tình đời tôi rõ ràng có số đỏ quá lớn lao, mà phán thêm như sau:

“Heo của Cụ phải là loại Heo quá đặc biệt, một là: loại heo mà Cọp phải mang ơn truyền đời, hai là: loại heo mà Cọp thấy là phải sợ oai, phủ phục hầu hạ hết mình. Nếu thuộc loại cọp biết ơn, thì heo đó phải là loại heo-nái, có nơi gọi là heo-nọc, ngày ngày được đưa lên xe, xuống ngựa đi làm một công việc lưu-dộng oanh liệt như anh mùi Dê Xóm nhưng không bị chê cười như anh, hầu cho giống heo không bị giết-chủng để Cọp không bao giờ mất một món ăn thuộc loại “tuyệt giai phẩm vị” được Cọp đèn ơn đời đời kiếp kiếp. Còn nếu thuộc loại Cọp phải sợ oai, thì heo đó phải là Heo Tru Bát Giới trong truyện Tây Du Ký được thày Đường Tăng ban cho chức Thiên Bồng Nguyên Soái, một chức vị quá lớn và có quá nhiều quyền năng làm cho Cọp khi gặp thì chỉ còn phải tỏ sự thần phục quỳ gối bái hầu mà thôi.”

Nếu bài viết này gây được sự chú ý của quý ái-hữu thích thú về Khoa học huyền bí nói chung, thì cũng là lòng mong ước của tôi./.

